

Sygn. akt IV KKN 800/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Andrzej Siuchniński

Sędziowie SN: - Zygmunt Stefaniak

- Feliks Tarnowski (spraw.)

Protokolant: Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Franciszka Pasturczaka

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2000 r.

sprawy **T. P.**

oskarżonego z art. 18 § 2 w zw. z art. 280 § 2 d.kk

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego – PR IV KnP [...]

od wyroku Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 27 stycznia 1983 r., sygn. II K [...]

- I. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia T. P. od popełnienia
 przypisanego mu przestępstwa;**
- II. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w Ż. wyrokiem z dnia 27 stycznia 1983 r. sygn. II K [...] uznał oskarżonego T. P. za winnego tego, że:

„w dniu 1 października 1982 r. w S., woj. [...] udzielił pomocy przez dostarczenie farby i pędzla W. B. i K. J. do wykonania na drodze publicznej, wiacie przystanku autobusowego i tablicy ogłoszeń haseł antypaństwowych manifestujących działalność NSZZ „[...]” oraz nawołujących do popełniania zbrodni”

i za to, na podstawie art. 18 § 2 d.kk w zw. z art. 280 § 2 d.kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat. Na podstawie art. 75 § 1 d.kk sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w kwocie 20.000 zł, na poczet której zaliczył mu okres tymczasowego aresztowania od 2 do 13 października 1982 r.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 1983 r. Sąd – na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 1983 r. o amnestii – darował skazanemu orzeczoną karę pozbawienia wolności, zaś postanowieniem z dnia 20 czerwca 1989 r. orzekł o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć skazanie za występki z art. 18 § 2 w zw. z art. 280 § 2 kk stwierdzając, że uległo ono zatarciu.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony procesowe i uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego i bez sporządzenia uzasadnienia.

Wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 27 stycznia 1983 r. zaskarżył kasacją na korzyść oskarżonego Prokurator Generalny

z a r z u c a j ą c

rażące naruszenie art. 3 § 1 i 3, 357 d.kpk polegające na nierozważeniu okoliczności wynikających z całości wyjaśnień oskarżonego ze śledztwa i z rozprawy oraz zeznań świadków K. J. i W. B. dotyczących strony podmiotowej działania oskarżonego, tj. świadomości w zakresie treści haseł i napisów zamieszczonych w miejscu publicznym przez inne osoby, co doprowadziło do bezpodstawnego skazania go za przestępstwo z art. 18 § 2 d.kk w zw. z art. 280 § 2 d.kk

i w n o s z ą c

o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut kasacyjny jest słuszny, bowiem istotnie Sąd *meriti*, skazując T. P. za pomocnictwo do przestępstwa określonego w art. 280 § 2 d.kk, zaniechał rozpoznania i ustalenia znamion strony podmiotowej tego czynu i w rezultacie – pomimo braku podstaw faktycznych uznał winę oskarżonego za udowodnioną. Jak wiadomo strona podmiotowa przestępstwa winna być odbiciem strony przedmiotowej, co w odniesieniu do oskarżonego oznacza, że powinien on działać umyślnie co najmniej z zamiarem wynikowym (*cum dolo eventuali*). Takich ustaleń nie sposób jednak dokonać na podstawie dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie, a przeciwnie – analiza całokształtu materiału dowodowego upoważnia do przyjęcia konstatacji, iż T. P. nie obejmował swoją świadomością tego, że podjętym przezeń działaniem ułatwił popełnienie przez sprawców przestępstwa z art. 280 § 2 d.kk.

W złożonych wyjaśnieniach oskarżony podkreślił, że pożyczając kolegom farbę i pędzel był przekonany o tym, że wykonane przez nich napisy nie będą miały przestępczego charakteru (k. 82v-83), kiedy zaś W. B. zaczął malować hasło o treści, której nie akceptował, zwrócił mu uwagę, wyrażając tym swoją

dezaprobatę (k.50). Wyjaśnienia oskarżonego zostały potwierdzone depozycjami świadków K. J. (k.61-62), W. B. (k.64-65) i E. P. (k.84), z których wynika, że nie znał on w istocie treści haseł i napisów, jakie zamierzali sprawcy namalować w miejscach publicznych, zarówno wcześniej jak i w trakcie malowania. Natomiast samo dostarczenie farby i pędzla nie może być traktowane jako element przesądzający automatycznie o winie umyślnej oskarżonego, a w tym o jego zamiarze ułatwienia popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 d.kk przez W. B. i K. J., odpowiadających w odrębnym procesie.

Stwierdzając przeto, iż zaskarżony wyrok zapadł z rażącą obrazą przepisów art. 3 § 1 i 3 oraz art. 357 d.kpk, Sąd Najwyższy uchylił tenże wyrok i uniewinnił T. P. od popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Przewodniczący: SSN (Andrzej Siuchniński)

Sędziowie: SSN (Zygmunt Stefaniak)

(Feliks Tarnowski)